

זו היא משנה הראשונה.

וקתני עילויה, ובהמשך המשנה שנינו: **כל שהיה פסולו בקודש**, שכאשר הביא והו לעזרה היה כשר ונפסל בעזרה⁽⁵⁶⁾, כגון אלו ששינה מקומם או ששינה צורת מתנות הדם או שמלקה ביד שמאל או בלילה, **אינו מטמא בגדים אבית** [בבית] **הבליעה**,

וכל שלא היה פסולו בקודש, אלא שאירע הפסול לפני שהוקדש, או לפני שהביאו אותו לעזרה, כגון שעבר זמנו [תורין ובני יונה שנמלקו שלא בזמן הכשרם, עיין חולין כב א] או שיבשה הגף, נסמית העין, ונקטעה הרגל [שפסולין מטעם מחוסר אבר], **מטמא בגדים אבית** [בבית] **הבליעה**, כאילו מלק חולין.

ואחד הדברים שאינו מטמא בגדים בבית הבליעה, היא עולת העוף שעשאה למטה [והיא אחת מאלו שנשנו במשנה הראשונה], ובמשנה זו היא מוגדרת כ"פסולו בקודש".

ומבואר דינו של "פסולו בקודש" לגבי טומאה בבית הבליעה. ומה דינו אם העלוהו למזבח, האם ירד או לא ירד?

אבל עוף שנשחט כהלכתו, אינו מטמא טומאה זו, הנקראת "מטמא בגדים בבית הבליעה".

וכן קרבן העוף שנמלק, אינו מטמא בגדים בבית הבליעה. אף על פי שאם ימלוק חולין, תהיה נבלה, והאוכלה ענוש מלקות ומטמאה בבית הבליעה. מכל מקום, בקדשים, אינה נבלה].

וקרבנות עוף ששינה בהן, אף שמליקתן פסולה, ואינן מותרות באכילה, האוכל אותן לא נטמא, ואינו מטמא בגדים בבית הבליעה. כי מליקתן מטהרת אותן ומוציאתן מידי טומאת נבילות, כדין קדשים כשרים שנמלקו⁽⁵⁵⁾.

ומועלין בהן, הואיל ונפסלו, ואין להם היתר לכהנים, כמו ששינו במשנתנו [ואילו עולת העוף שעשאה כמעשה עולה לשם חטאת, וכשרה היא, בכל אופן מועלין בה, כמבואר שמועלין בכשר עולה עד שתשרף ותצא לבית הדשן].

חויין מחטאת העוף שעשה אותה למטה כמעשה חטאת העוף, לשם חטאת, ולא שינה בה כלום, אין מועלים בה, אפילו זר הנהנה ממנה, מפני שיש לה היתר לכהנים, כמבואר במשנתנו.

55. ובהערה 58 מבואר הטעם.

וכן אם מלק זר [לדעת רב] מטמאין בגדים בבית הבליעה, ולמה? הרי פסולין אירע אחרי הבאתן לעזרה?

לכן פירשו [וכן פירשו בתוס' כאן ד"ה חדא] ש"פסולי בקודש" היינו שנפסלו בפסול שיש להם הכשר במקום אחר ב"קודש", כגון: פסול לילה, שכשר באיברים ופדרים, או למעלה ולמטה, ודוגמתן.

56. כן פירש רש"י [זבחים סח א פד א נדה מא א].

והקשו עליו התוס' [זבחים שם עמוד ב ד"ה אמר ובנדה שם] והרשב"א והריטב"א [נדה מ ב], הלא מבואר שם בסוגיא שאם מלק בסכין,